



๑๑ นิสสัย
เลื่อมใสเสียงธรรม

เราอยู่บนเครื่องลาดใบไม้ ณ ภูเขาหิมวันต์
ได้ยังจิตให้เลื่อมใสในพระสุรเสียงของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า พุทธะ ผู้กำลังทรงแสดงธรรม
ในกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ เราได้ทำกรรมใดในกาลนั้น
ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย





อานิสงส์เลื่อมใสเสียงธรรม

๑๕๔

มวลมนุษยชาติล้วนปรารถนาจะเข้าถึงความสุขที่แท้จริงของชีวิต จึงมุ่งแสวงหากันมาอย่างยาวนาน ในที่สุดคำตอบสุดท้ายที่มนุษย์ทุกคนแสวงหา คือความสุขที่สงบจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย มีแต่ความบริสุทธิ์อันเกิดจากการเข้าถึงธรรมอันยิ่ง ที่ไม่มีความทุกข์ใดๆ เจือปนเลย มีแต่ความสุขอย่างเดียวที่เป็นเอกกันบรมสุข ถ้าชาวโลกทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัว จะได้บรรลุถึงสันติสุขอันไพบูรณ์ที่พึงปรารถนา

มีวาระแห่งภาษิตที่ปรากฏอยู่ใน ลัทธิลัทธิญาณเถราปทาน ความว่า

“เราอยู่บนเครื่องลาดไบไม้ ณ ภูเขาทิมวันต์ ได้ยังจิตให้เลื่อมใสในพระสุรเสียงของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า พุทธะ ผู้กำลังทรงแสดงธรรม ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ เราได้ทำกรรมใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งบุญกรรมที่เราได้ทำไว้ดีแล้ว”

คำอุทานนี้เป็นคำกล่าวของพระอรหันต์องค์หนึ่งในสมัยพุทธกาล ที่ท่านได้เปล่งออกมาด้วยมหาปิติ เพราะท่านได้ระลึกชาติไปพบประวัติการสร้างบุญของตัวท่านเอง ทำให้เกิดความอัศจรรย์ใจในอานุภาพแห่งบุญที่ไม่มีประมาณ เห็นอดีตของตัวเองแจ่มชัดมาก เหมือนกรอเทปกลับไปดูอย่างนั้น ซึ่งผู้มีใจ



อานิสงส์เลื่อมใสเสียงธรรม

๑๕๕

หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แล้ว จะย้อนกลับไปได้เมื่อไรก็ได้ พระเถระองค์นี้มีนามว่า **พระสัททสัณญกเถระ** ท่านได้บำเพ็ญบุญกุศลไว้ในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ

*ถึงแม้ท่านจะได้สร้างบุญในสำนักของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ก็เป็นการสร้างบุญแบบธรรมดาทั่วๆ ไป ยังไม่เป็นที่ประทับใจท่านเท่าที่ควร จนมาถึงยุคที่ท่านทำความดีแล้วประทับใจในใจ คือในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า พุทธสยะ ที่พระองค์ได้เสด็จอุบัติมาตรัสรู้ตอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ท่านก็ได้เกิดในตระกูลที่มีฐานะปานกลาง มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบายตามอัตภาพ ไม่ถึงกับร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี

ในช่วงแรกแห่งชีวิตของท่าน ก็ยังไม่มีโอกาสได้ฟังธรรม เพราะเป็นช่วงที่พระพุทธองค์กำลังประกาศพระสัทธรรม ยังไม่แพร่หลายไปในชมพูทวีปอย่างทั่วถึง เด็กหนุ่มนี้ก็ดำเนินชีวิตไปตามปกติวิสัยของชาวโลกทั่วๆ ไป ได้ปล่อยชีวิตไปวันๆ อย่างไม่มีสาระแก่นสารอะไร แต่ยังดีที่มีบุญเก่าที่ท่านเคยสั่งสมเอาไว้ในภพในอดีตที่ผ่านมา ได้มาตัดเตือนอยู่บ่อยๆ ทำให้ท่านถามตัวเองอยู่เสมอๆ ว่า เราเกิดมาทำไม มีอะไรเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต และชีวิตกำลังมุ่งหน้าไปสู่ทิศทางใด



อานิสงส์เลื่อมใสเสียงธรรม

๑๕๖

ท่านเฝ้าถามตัวเองอย่างนี้ทุกๆ วัน แต่ก็ยังไม่มีใครตอบคำถามที่ค้างคาใจได้ จวบกับเวลานั้นยังไม่พบกัลยาณมิตรคอยชี้แนะหนทางดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง กัลยาณมิตรสำคัญต่อชีวิตมากทีเดียว เพราะหากเราพบกัลยาณมิตรแล้ว หนทางของพระนิพพานก็จะใกล้เข้ามา แต่ถ้าเราไม่มีโอกาสพบกัลยาณมิตรเลยทั้งชีวิต ชีวิตของเราก็เปรียบเสมือนปราศจากเข็มทิศที่คอยชี้ทางสว่างไสว ชีวิตเราจะมีตมมั่ววุ่นวาย สะเปะสะปะเหมือนสวะลอยน้ำ ไม่สามารถ รู้เป้าหมายที่แท้จริงได้

เหมือนพระเถระนี้ ในภพชาตินั้น แม้จะเกิดในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าถวายบังคมพระบรมศาสดา ฟังธรรมจากพระโอษฐ์ของยอดกัลยาณมิตรผู้สูงสุดในโลก ผู้ที่เป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ถึงแม้ท่านจะเฝ้าถามตัวเองเสมอว่า ชีวิตเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต และกำลังจะมุ่งหน้าไปสู่จุดหมายเช่นไร แต่ก็ยังไม่ได้คำตอบที่ถูกต้องชัดเจน

จนกระทั่งเจริญวัยขึ้น จึงเริ่มวางเข็มทิศชีวิตของตนเองทีเดียวว่า ชีวิตของฆราวาสนี้ เป็นทางคับแคบ มีแต่ความทุกข์ไม่เป็นอิสระ มีแต่จะทำให้ใจเศร้าหมองด้วยอำนาจกิเลส การที่เราใช้ชีวิตอยู่อย่างนี้ แล้วจะพ้นจากทุกข์ได้นั้น เป็นการยาก



อานิสงส์เลื่อมใสเสียงธรรม

๑๕๓

อย่างมากก็เพียงแค่ว่าทุกข์น้อยกว่าคนทั่วๆ ไป แต่หากจะให้ไม่มีทุกข์เลย ก็ไม่ใช่วิสัยของฆราวาส ถ้าเราต้องการทำทุกข์ให้สิ้นไป เราควรออกบวช ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้เรามีชีวิตที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ เมื่อคิดได้อย่างนี้จึงตัดสินใจออกบวชเป็นดาบส อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ อาศัยผลไม้ป่าเลี้ยงชีพ ใช้ชีวิตอยู่ในป่าหิมพานต์อย่างสุขสงบโดยไม่ได้รับรู้เรื่องราวโลกภายนอก แต่ทว่าแม้ท่านจะบำเพ็ญเพียรอยู่ที่นั่น สุขสงบเช่นนั้น ก็ยังไม่สามารถทำให้ใจหยุดนิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงสภาวะธรรมภายในได้

ขณะที่ในพระนครนั้น พระบรมศาสดาพระนามว่า พุทธได้ประกาศพระสัทธรรมไปจนทั่วพื้นชมพูทวีป มีมนุษย์และเทวดามากมายได้ตื่นน้ำอมตธรรม และได้บรรลुธรรมเป็นพระอริยเจ้ากันมากมายนับไม่ถ้วนทีเดียว มีตั้งแต่พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ ธรรมะได้สว่างไสวกระจายครอบคลุมไปทั่วพื้นชมพูทวีป พระพุทธศาสนาได้ประดิษฐานตั้งมั่นเป็นที่พึ่งของสัตว์โลกทั้งหลาย ในทุกๆ วันก็จะมีมหาชนมาศรัทธาเลื่อมใสเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละวันจะมีผู้เดินทางไปฟังธรรมที่พระวิหารในพระนครไมชาตสายทีเดียว

พระพุทธองค์ก็ทรงบำเพ็ญพุทธกิจอยู่ทุกๆ วัน ตั้งแต่



อานิสงส์เลื่อมใสเลื่องชื่ธรรม

๑๕๘

เวลาเข้าได้เสด็จออกบิณฑบาตโปรดผู้มีบุญ เวลาเย็นพระองค์ทรงแสดงธรรม เวลาค่ำก็ประทานโอวาทแต่ภิกษุสงฆ์ เวลาเที่ยงคืนก็ทรงพยากรณ์ปัญหาแก่เทวดาผู้มีความสงสัยที่เข้ามาเฝ้าอย่างมากมายในแต่ละคืน ส่วนเวลาใกล้รุ่ง พระองค์จะทรงตรวจดูสัตว์โลกผู้ควรโปรด ผู้ที่สามารถจะบรรลุนิพพานได้

มีอยู่วันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นดาบสนี้เข้ามาในข่ายพระญาณ ทรงดำริว่า ดาบสผู้มีบุญนี้แม้ไม่สามารถบรรลุนิพพานในชาตินี้ได้ แต่เธอเป็นผู้มีศรัทธา ปราศจากกิเลสที่พัวพันทุกข์ เราควรอนุเคราะห์เธอ เพื่อให้เป็นอุปนิสัยไปในภพชาติเบื้องหน้า จึงเสด็จสู่ป่าหิมพานต์ แล้วเสด็จเข้าไปหาถึงอาศรมของดาบส

ครั้นดาบสเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าตั้งแต่ไกล มองเห็นฉัพพรรณรังสีที่เปล่งออกมาจากพระวรกาย ก็เกิดความเลื่อมใสคิดว่า สมณนี้งามจริงหนอ มีรัศมีกายสว่างไสว ยังใจเราให้เบิกบานชุ่มชื่นยิ่งนัก ชะรอยสมณนี้จักเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดได้อย่างนั้นก็ไม่ว้าว้าว รีบเข้าไปต้อนรับปฏิสันถาร พระบรมศาสดาเสด็จเข้าไปแล้ว ทรงแสดงธรรมด้วยพระสุรเสียงอันไพเราะดุจเสียงของท้าวมหาพรหม คือ มีลักษณะที่ไม่แหบไม่พริ้ว ก้องกังวาน อ่อนหวาน ไพเราะจับใจยิ่งนัก ดาบสพอได้ฟังพระสุรเสียงที่พระองค์ทรงแสดงธรรม มหาปีติก็เกิดทับขึ้นทวี



อานิสงส์เลื่อมใสเสียงธรรม

๑๕๕

เกิดความเลื่อมใสยิ่งขึ้น และจดจำธรรมะที่พระพุทธองค์ทรง
แสดงเอาไว้

เหตุการณ์วันนั้นได้ประทับอยู่ในใจของดาบสจนตลอดชีวิต
ด้วยบุญที่เกิดความเลื่อมใสในพระสุรเสียงที่พระบรมศาสดาทรง
แสดงธรรม ส่งผลให้ได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต แล้วก็เวียนวน
สวดยทิพยสมบัติทั้ง ๖ ชั้นฟ้า เวียนวนอยู่อย่างนี้ยาวนานทีเดียว
จนมาถึงสมัยพุทธกาล บุญส่งผลให้มาบังเกิดในตระกูลหนึ่ง
พอเจริญวัยแล้วเกิดศรัทธาออกบวช ไม่นานท่านเจริญวิปัสสนา
ก็ได้บรรลุพระอรหันต์สมดังตั้งใจ ภายหลังจากได้บรรลุธรรมแล้ว
ท่านระลึกชาติย้อนกลับไปดูบุพกรรม พอเห็นแล้วจึงเปล่งอุทาน
ด้วยความโสมนัสว่า “ตัวเราได้ยังจิตให้เลื่อมใสในพระสุรเสียง
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้กำลังทรงแสดงธรรม ในกัปที่ ๙๒
แต่กัปนี้เราไม่เคยไปสู่ทุกคติเลย เราสมบรูณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย
ก็ด้วยอานุภาพแห่งความเลื่อมใสในเสียงที่แสดงธรรม”

เพียงฟังเสียงด้วยจิตที่เลื่อมใสก็ส่งผลให้ไปถึงพระนิพพาน
ได้ และยังเป็นทางมาของมหาสมบัติทั้งหลาย ทั้งที่เป็นมนุษย์-
สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ จิตที่เลื่อมใสใน
พระรัตนตรัย มีอานุภาพยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ ทุกสิ่งทุกอย่างมี
ใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน ทุกท่านโชคคืออย่างยั้งที่ได้เกิดมาพบ



อานิสงส์เลื่อมใสเสียงธรรม

๑๖๐

พระพุทธศาสนา มีโอกาสได้ฟังธรรม ปฏิบัติธรรม และพระ-
ลัทธิธรรมของพระองค์ก็ยังดำรงอยู่ ฉะนั้นเวลาฟังธรรม ก็ให้
ตั้งใจฟังกันให้ดี ทำใจของเราให้ใสบริสุทธิ์ เราก็จะได้สมบัติ
ทั้งหลายติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติอย่างแน่นอน

